

ACSAI ROLAND

Felhőnjárók
Egy meg nem született gyermek története
(részlet)

1.

Az emlékbőrönd

Csend honolt a felhőmező fölött. A némaságot és a mozdulatlanságot egy robogó metrószerelvény törte meg. Világító reflektorokkal fúrta át magát a felhőkön, mint egy hatalmas vakond, majd láthatatlan sínjén berobogott az állomásra, ami egyetlen, üres padból és egy táblából állt, amin talán a megálló neve állt, amíg le nem koptatta az idő.

A metró csikorogva lefékezett, és sziszegve kinyíltak az ajtói. A hosszú szerelvény úgy ívelt át az égen, mint egy szürke szivárvány. Felszálló nem akadt, és leszálló sem a kislányon kívül, aki a középső kocsiából lépett ki.

Hat-hétévesnek tűnt. A bőröndje majdnem olyan nagy volt, mint ő. Hosszú, fekete kabátot viselt és a fején piros, kerek sapka ült. Megállt a felhőperonon, a kocsiját becsukódott mögötte, a metró tovább robogott. A kislány utána nézett, aztán leült a padra, mintha várna valakit. Talán az apját vagy az anyját.

De a felhőnjáróknak nincs senkijük.

A nap éppen lebukott a horizonton, és búcsúzásul vörösre festette a felhőmezőt. A felhőnjárók és a védelmezők vörös pillanatnak hívták ezt. Ebben a pillanatban mindig váratlan dolgok történtek.

Mint akkor is.

A kislányt erős kar kapta fel és a járművére ültette. Széles, előrehajló hátat látott maga előtt, aztán hátranézett.

Az állomás padjának egy nagy, tompa orr ütközött.

Mintha egy bálna ugrott volna ki a tenger hullámai közül, de valójában egy hatalmas személyszállító repülőgép orra volt, és szilánkokra robbantotta a padot.

Semmi nem maradt az állomásból, ahogy a kislányból sem maradt volna, ha nem menti meg az ismeretlen.

A repülőgép hangos zúgással továbbrepült, szele magasra dobta a szánt, de bőrszárnyak ugrottak ki a jármű oldalából, és a levegőben siklott tovább mutáns denevérként.

A kislány a füléhez kapott, de nemcsak megmentője derekát engedte el, hanem véletlenül a bőrönd fülét is, ami pörögve lefelé zuhant.

Nagy hiba volt.

– A bőröndöm! – kiáltott fel a lány.

– Elkapjuk! – válaszolta egy érdes férfihang. A szán megfordult és üldözőbe vették a lezuhanó bőröndöt.

– Egy lék! – mutatott a lány ijedten a felhőrétegen tátongó lyukra.

– Ha áthullik rajta, fújhatjuk! – felelte a férfi és nagyobb sebességre kapcsolott. – Mi van benne?

– Az emlékeim – felelte a kislány.

A segítője meglepődött:

– Nektek nincsenek emlékeitek... És már neked sem lesznek – mutatott a férfi szomorúan a bőröndre, ami éppen akkor zuhant át a léken az emberek világába.

– Ne bánkódj! – szállt le a férfi a felhőkre a szánnal. – Mire jók az emlékek? Csak poggyásznak, nehezeknek.

A kislány a lék pereméhez sétált, aztán párás szemmel lenézett a mélybe.

– Különben is, milyen emlékek voltak azok? – folytatta az idegen.

– Nem tudom. Még nem nyitottam ki a bőröndöt – felelte a lány.

A kislány akkor nézte meg először a férfit. Az egész szeme kék volt, amit a pupilla vékony, fehér vízszintes csíkként vágott ketté, mint az eget egy repülő kondenzcsíkja. Arcát vörös tetoválások kunkorodó indái borították. Borotvált fejét prémes szegélyű csuklya fedte, mint egy eszkimónak, az oldalán fekete kard lógott.

– Lemegyek érte! – szorította a kislány kezét ökölbe az elhatározás.

– Nem mehetsz le – mordult fel a férfi. – Különben is, az első hegy, ami átdöfi a felhőréteget és leereszkedhetnél rajta, messze van innen. Ráadásul veszélyes területeken kell áthaladni hozzá, ahol sok kiszámíthatatlan felhőállat él. Felhőmedvék, felhőpumák. Én egy viszonylag biztonságos helyre vinnélek.

– Nem érdekel! – indult el a lány, és kis talpai apró nyomokat hagytak a felhőkön.

– Azonnal gyere vissza! – kiáltott utána a férfi, de a lány, mintha meg sem hallotta volna. – A fenébe... – suttogta maga elé, aztán felült a szánra, és elindult a lány után.

2.

Arcok a hóesésben

– Szállj fel! – mondta az idegen.

A lány szó nélkül engedelmeskedett.

– Mi a neved? – kérdezte a férfi, és hátrafordult.

– Nem tudom – rázta fejét a lány, és fekete tincsei az arcát verdesték.
– Mind ezt mondjátok. Pedig általában van nevetek, és olyan dolgokat tudtok, amiket egy földönjáró nem tudna ennyi idősen. Erősebbek és ügyesebbek vagytok. Ismeritek a betűket és a számokat, továbbá jól harcoltok. Engem Lornak hívnak.

– Ki az a „mind”? – nézett a férfira kerek szemmel a kislány.

– A felhőnjárók.

– Kik azok a felhőnjárók?

– Hamarosan elmondom, kik vagytok, és hogyan kerültetek ide.

– Te nem felhőnjáró vagy?

– Láncszem vagyok a föld, a felhők és az ég között. Én azért vagyok, hogy ti lehessetek. „Mi vagyunk a kar és a kard.” Ez a védelmezők jelmondata.

– Mire használod a kardod? – tekintett a fegyverre a kislány.

– Csak védekezésre. Ez nálam alapszabály.

– Furcsa színe van. Miért fekete?

– Mert a Fekete-bolygó ércéből készült.

– Hol az a bolygó? Messze van?

– A Sárkány-csillagképben. Meglehetősen távol, a Naprendszeren kívül – felelte a férfi, aztán témát váltott, mintha feszélyezné, hogy a fegyveréről kell beszélnie. – Az embereknek van egy kifejezésük arra, ha nagyon boldogok. Azt mondják ilyenkor, a fellegekben járnak. Pedig az emberek nem járnak a fellegekben, hacsak nem a nyamvadt repülőgépeiken, amik miatt majdnem otthagytad a fogad a megállóban – mutatott hüvelykujjával hátrafelé a férfi. – Ha a fellegekben járnak, azt nem a talpuk alatt, hanem a szívükben érzik. Furcsa, mi? Tudod, mi az a boldogság?

A kislány tanácstalanul felhúzta a vállát:

– Most szomorú vagyok.

A férfi a lányra mosolygott, aztán megveregette a kislány sapkás fejét.

– Elviszlek a legközelebbi hegycsúcsig, amin leereszkezhetsz a földre, rendben? A bőröndöt nem hagyhatjuk odalent. Ki tudja, milyen értékes emlékek lapulnak benne.

A szán előreleendült és gyorsulni kezdett. A kislány átölelte Lort és az arcát széles hátára fektette, hogy ne csípje a szél.

Megmentője váratlanul lelassított:

– Hőfelhők – morogta. – Kapaszkodj erősen!

A következő pillanatban kavargó, fehér pelyhek között találták magukat. Mintha egy sólyom fehér galambot tépett volna szét, és messzire szálltak volna a tollai. Az orkán ide-oda dobálta szánjukat. A hópelyhek között kavargó jégzilánkok véresre vagdosták Lor arcát.

– Meg kell állnunk! – kiáltotta túl a szél zúgását Lor.

A szán puhán landolt a felhőrétegen. A kislány a havazást nézte.

Talán a hideg tette, talán a fáradtság, de szeme furcsa tréfát űzött vele. A pelyhek lelassultak és összeálltak egy képpé.

Egy női arc jelent meg a levegőben, és kinyitotta a száját. Lebegett egy darabig előtte, aztán a következő szélroham szétfújta. De a hópelyhek újra összeálltak. Most egy férfiarccá. A férfi hőszejével kimondta azt a szót, ami az előbb a nőnek nem sikerült, de a kislány sajnos nem hallotta. Annyit látott, hogy a szó rövid volt, mindössze két szótagból állt.

A kislány apró öklével megdörgölte a szemét. Aztán amikor újra kinyitotta, az arc eltűnt.

A hóvihar elállt, és teljesen besötétedett.

Lor a lányra nézett:

– Nem vagy fáradt? Aludj kicsit!

A lány nem ellenkezett, fejét Lor vállára döntötte.

– Te is alszol?

– Én elég rosszul alszom. Aki olyan sok mindent látott, mint én, annak már nem jön álom a szemére – mondta sejtelmesen Lor. – Rádásul valakinek örködni is kell.

– Miért?

– Mert vannak, akik nem akarják, hogy itt legyetek.

Ez meglehetősen vészjóslóan hangzott.

– Kicsodák?

Lor az ég felé mutatott, de nem néma maradt, mintha nem akarná kimondani a nevüket, mert attól fél, megidézi őket.

A kislány egy idő után egyenletesen kezdett szuszogni, aztán megrándult a teste, és felkapta a fejét.

– Azt álmodtam, hogy repülsz, hatalmas szárnyaid vannak!

– Akkor angyal lennék! – mosolygott Lor. Amikor a lány újra elaludt, magában hozzátette: – Pedig csak voltam.